

Пошто је игра била намештена тако да није било никога „за“ кога би се могло гласати, релативна већина гласала је против *ancien* режима. Нови председник, изабран не по својим врлинама него по дефолту, неће се поштено суочити ни са једним критичним питањем нити ће знати да формулише решење за један проблем. Српска политика ни надаље се неће обликовати у улици Српских Владара, нити ће стварно седиште владара Србије бити на тој адреси. Зато би било илузорно нову власт у Србији оптерећивати претераним очекивањима, ма колико она била разумна на сваком другом месту.

Нови председник ће деловати у истим параметрима као и стари зато што се његовим доласком систем не мења, а то значи да се локална српска администрација не може мрдати из свог политичког кавеза. Основни правци и задаци су зацртани, они се не могу бирати. Зависност новог администратора (ма како се он звао) је тотална и то је стање које се не може суштински мењати све док се прихвата логика неоколонијалне окупације.

Али ипак постоји једна ствар коју нови управник Србије може да учини зато што се то још увек у потпуности налази у оквирима његових (ма колико уских) аутономних надлежности. Он не може да започне нову економску, социјалну, културну или косовску политику и да остане на положају на који ће ускоро ступити. Међутим, има једно обећање које он може и мора да одржи ако му је барем симболично стало до достојанства државе којој долази на чело и до њеног моралног здравља.

Након што је била обелодањена масовна крађа гласова у првом кругу избора, а то је била превара чикашког стила и димензија ако је ради бољег разумевања потребно навести неки референтни оквир, он је свечано обећао да ће тај нечувени лоповлук бити расветљен само ако у другом кругу за председника буде изабран он. Voila! сада је изабран.

Прва тачка на дневном реду нове администрације мора бити да се утврде размери

изборне крађе, да се недвосмислено идентификују сви који су је наредили и на активан или пасиван начин у њој учествовали, да се кривци по закону процесуирају и да најстроже буду кажњени. То је кривичноправни оквир првог и најважнијег задатка који се поставља пред нови режим. Комплементарни, политички, оквир односи се на уважавање и исправљање свих последица изборне преваре. Странке које су се лажним представљањем изборних резултата окористиле морају за то платити барем минималну политичку цену у облику губљења непоштено стечених мандата на скупштинском и свим другим нивоима. Странкама и покретима који су на тај начин били оштећени мора се вратити оно што им је крађом непоштено одузето.

У питању је нешто много озбиљније од идеолошке конфигурације нове скупштине и других законодавних органа. Најопаснија болест која хара Србијом није „бела куга“, то није ни сида, нити су то последице бомбардовања осиромашеним уранијумом. То су све секундарне манифестације основног оболења које је захватило српско друштво и које је осакатило огромну већину грађана, а то је губитак вере. Пре свега, у могућност делотворне друштвене акције, кроз постојеће институције, којом би се проблеми који угрожавају живот Србије могли сагледати, правилно дефинисати и најзад решити.

Док се поверење у могућност вршења политичког утицаја кроз законом прописане установе грађанима не поврати, Србија ће наставити незадрживо да тоне без обзира ко јој формално стајао на челу. Она ће стално лебдети између два кобна избора: полаганог одумирања, предајом безнађу, и следствено томе колективног самоубиства вршеног као последица губитка вере у себе и у смисао свога постојања, или очајничког Макавејског револта који ће се несумњиво завршити трагично као онај у Масаци пре две хиљаде година.

Руке новог председника јесу везане, као и оног који одлази. Зарад остварења својих амбиција он мора да прави труле компромисе и да глуми пред свима. Престане ли то да чини, његово председниковање ће се завршити за три дана јер механизми за уклањање непослушних постоје и они се без оклевања користе.

Али он има моћ да спроведе бар једну аутентично своју одлуку, а то је да испита околности под којима је био одржан први круг избора и да поништи све утврђене последице противправних и неуставних радњи. То безусловно мора да буде прва тачка на његовом политичком програму. Не учини ли то, његова прича о „поштеној Србији“ показате се као још једна цинична превара, а он ће на самом почетку свога мандата себе жигосати као још једног у низу политичких варалица, једнаког свима осталима.